

BRIAN L. WEISS

ŽIVOTY MINULÉ A BUDÚCE

NOX

O volbe budúceho života
na základe progresnej hypnózy

ŽIVOTY MINULÉ A BUDÚCE

O voľbe budúceho života
na základe progresnej hypnózy

Brian L. Weiss

SAME SOUL, MANY BODIES

Discover the Healing Power of Future Lives Through Progression Therapy

Copyright © 2004 by Weiss Family Limited Partnership 1, LLP

Author's photograph © 2013 by Alexis Aleman Photography

Translation © 2013 by Anna Lackovičová

Jacket design © 2013 by Emil Křížka

Slovak edition © 2013, 2013 (elektronická verzia) by Noxi, s. r. o.

All Rights Reserved

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť bez písomného súhlasu vydavateľa reprodukována – mechanicky, elektronicky či akýmkoľvek ďalšími prostriedkami vrátane kopírovania a zverejnenia na internete.

BRIAN L. WEISS, M. D.

ŽIVOTY MINULÉ A BUDUCE

Z anglického originalu Brian L. Weiss: Same Soul, Many Bodies

(Free press, A Division of Simon & Schuster, Inc)

preložila PhDr. Anna Lackovičová.

Redigovala Mgr. Maria Jakubičková.

Vydalo vydavateľstvo NOXI, s. r. o., v Bratislave v roku 2013

ako svoju 62. publikáciu v elektronickej podobe.

Počet stran 288.

Sadzbu zhotovilo PRO 2, a. s., Bratislava.

www.noxi.sk

ISBN 978-80-8111-133-4

OBSAH

Autorská poznámka	5
Predslov	9
Prvá kapitola: Nesmrteľnosť	17
Druhá kapitola: George / Ovládanie zlosti	32
Tretia kapitola: Victoria, Evelyn, Michelle / Zdravie	50
Štvrtá kapitola: Samantha a Max / Empatia	78
Piata kapitola: Hugh a Chitra / Citové stotožnenie	100
Šiesta kapitola: Paul / Trpezlivosť a pochopenie	123
Siedma kapitola: Emily, Joyce, Roberta a Anne / / Odmietanie násilia	140
Ôsma kapitola: Bruce / Vzťahy	159
Deviata kapitola: Patrick / Sebaistota	174
Desiata kapitola: John / Slobodná vôľa a osud	191
Jedenásta kapitola: Kontemplácia a meditácia	210
Dvanásta kapitola: David / Spiritualita	227
Trinásta kapitola: Jennifer a Cristina / Láska	245
Štrnásta kapitola. Gary / Budúcnosť	267
Poďakovania	285
O autorovi	286

AUTORSKÁ POZNÁMKA

Mená konkrétnych ľudí a akékoľvek osobné identifikačné charakteristiky (zamestnanie, resp. údaje naznačujúce adresu, lokalitu a pod.) sú v tejto knihe zámerne pozmenené. Priebeh sedení je však opísaný verne.

Môže sa stať, že čitateľovi kde-tu udrie do očí určitá časová nekonzistentnosť, keď vo výpovediach pacientov hypnoticky ponorených v minulosti vypláva na povrch nejaká skúsenosť či postoj príznačné pre ich súčasné poznanie. Istí kritici to po vyjdení mojej prvej knihy hodnotili ako dôkaz neautenticity regresných spomienok. To však neobstojí, lebo ide o dôkaz, že aj tieto spomienky prechádzajú filtrom súčasného vedomia pacienta. Presne o to išlo v knihe *Many Lives, Many Masters* (v slovenskom preklade vyšla v roku 2013 pod názvom *Učňovské životy duše*). Z viacerých opisov vyplýva, že súčasné vedomie pacienta bdie aj vtedy, keď je v hypnóze a v zajatí minulosti. Ako odhaľuje táto kniha, rovnako sa to týka aj budúcnosti.

*Jestvuje len Jedno, rozptýlené v množstve duší
sídliacich v ľudských telách.*

PLOTINOS, 3. stor.

PREDSLOV

Od istého času si sem-tam zájdem kamsi, kde som doposiaľ nemal možnosť byť – vyberám sa do budúcnosti.

Keď som pred dvadsiatimi štyrmi rokmi ambulantnou hypnózou liečil svoju pacientku Catherine, vybavovali sa jej až zarážajúco presné spomienky na minulé životy, dokonca aj veľmi dávne, zo staroveku, spreď nášho letopočtu. Boli to pre mňa, človeka žijúceho v druhej polovici dvadsiateho storočia, také silné zážitky, že sa nimi celkom zmenil môj dovtedajší život. V mojej ambulancii bola žena opisujúca udalosti spreď storočí a veci, o ktorých sa v tomto živote nemohla dozvedieť. A potvrdiť som to mohol nielen ja, renomovaný psychiater a *vedec* odchovaný Yaleovou a Kolumbijskou univerzitou, no aj iní zainteresovaní. Naša veda nie je schopná vysvetliť také veci. O jednom som totiž nepochyboval: Catherine rozprávala o reálnych predstavách a pocitoch.

Počas terapie mi Catherine sprostredkúvala aj akési lekcie od Majstrov, svojich netelesných sprievodcov, duchov obdarených nesmiernou múdrosťou. Obklopovali ju vtedy, keď sa jej duša odpútala od jej terajšieho tela. Múdrosť, ktorá mi bola takto sprostredkovaná, sa vtedy stala zdrojom poznania pre moju myseľ a doposiaľ usmerňuje moje postoje. Catherine bola schopná zahĺbiť sa do veľmi dávnej minulosti a jej transcendentálne zážitky boli také silné, že keď som ju po-

čúval, zmocňoval sa ma pocit čohosi magického a tajomného. Zrazu som stál zoči-voči sféram, o existencii ktorých som dovtedy nemal ani poňatia. Bol som z toho na jednej strane uveličený a na druhej vyľakaný. Uverí mi to niekto? A uveril som tomu vôbec ja sám? Nezbláznil som sa náhodou? Cítil som sa ako chlapča s veľkým tajomstvom, ktorého odhalenie bude znamenať všeobecnú a nezvratnú zmenu v ľudskom chápaní života. Zmocnil sa ma pocit, že na moje odhalenia nebude nik zvedavý. Kým som nazbieral odvahu moje a Catherinine exkurzy do minulosti zverejniť v knihe *Many Lives, Many Masters* (v slovenčine *Učňovské životy duše*, 2013), prešli štyri roky. Mal som strach že psychiatrické vedecké kruhy ma odvrhnú, pritom som si bol však čoraz istejší, že to, o čom som napísal, zodpovedá pravde.

V priebehu nasledujúcich rokov sa moje presvedčenie o tejto pravde upevnilo a s mojimi závermi sa stotožnilo mnoho ďalších ľudí – pacientov aj terapeutov. V súčasnosti (táto kniha bola napísaná v roku 2004) evidujem už štyritisíc pacientov, ktorým pomohla moja regresná hypnóza, uvádzajúca ich do minulých životov. Samotný *fakt* reinkarnácie, ba i jej potvrdenie ma medzičasom už prestali šokovať a zovšedneli mi.

Teraz sa ma však opäť zmocnil úžas a som uchvátený novými aspektmi. Už viem zaviesť svojich pacientov aj do budúcnosti a zároveň s nimi ju sledovať. Pravdupovediac, o to som sa svojho času pokúšal už v Catherininom prípade, lenže ona sa vtedy nerozhovorila o svojej budúcnosti, ale o mojej. Jasne videla moju smrť. Rozrušilo ma to a bol som zvedavý na detaily. „Tvoj život sa skončí, až završíš všetky úlohy, na ktoré si sem bol vyslaný,“ zaznelo z jej úst (nemala to zo svojej hlavy), „ale dovtedy prejde ešte veľa času. Veľmi veľa.“ Je nesporné, že mi vtedy tlmočila slová niektorého z Majstrov. Vzápätí však Catherine prešla do inej úrovne nevedomia, takže viac som sa už nedozvedel.

Po niekoľkých mesiacoch som jej navrhol, že by sme spolu opäť mohli nazrieť do budúcnosti. Vtedy boli moje slová, ktorými som komunikoval s jej nevedomím, adresované priamo Majstrom, takže Catherine mi vzápätí doslovne tlmočila ich odpoveď: *To nie je dovolené*. Možno by pohľad do budúcnosti Catherine príliš vyľakal. Alebo na to nebol vhodný čas. Bol som v tom čase ešte pomerne mladý a s konkrétnymi nebezpečenstvami rezultujúcimi z nahliadania do budúcnosti by som sa vtedy (na rozdiel od súčasnosti) ešte nebol vedel vyrovnáť.

Odhaľovať budúcnosť je pre terapeuta ťažšie než odhaľovať minulosť, a to z jediného dôvodu: budúcnosť sa ešte neodohrala. Veď čo ak sú pacienti zážitky a fantazijné predstavy nereálne? Ako si to možno overiť? Nijako. Je zrejmé, že pri návratoch do minulosti sú v hre reálne udalosti, ktoré sa veľa ráz dajú potvrdiť. Predstavme si však, že by sa žena v reprodukčnom veku dozvedela o nejakej skaze sveta, ktorá nastane o dvadsať rokov. „Nebudem rodiť do takéhoto sveta,“ povedala by si. „Dieťa by muselo priskoro umrieť.“ Kto môže posúdiť, či jej vízia bola reálna a rozhodnutie logické? Pochopiť, že vízia môže byť skreslením, fantáziou, inotajom, symbolickým vyjadrením, extrapoláciou momentálneho reálneho stavu, či dokonca zmesou tohto všetkého spolu, dokáže len veľmi vyspelá osobnosť. A čo človek, ktorý sa dozvie, že do dvoch rokov umrie, povedzme, pri autonehode spôsobenej opilcom? Má podľahnúť panike? Prestať jazdiť autom? Nemohla by sa potom vízia budúcnosti stať podnetom na zachvaty úzkosti? Nie, povedal som si. Tadiaľto je to neschodné. Poznám dosť prípadov, keď labilnejší ľudia sami pomohli splniť katastrofické predpovede. Riziko, že do hry vstúpi blud a halucinácia, je tu až priveľké.

Napriek tomu však za tých viac ako dvadsaťštyri rokov, čo uplynuli od liečenia Catherine, sa aj niekoľko ďalších pa-

cientov (zväčša pred koncom terapie) spontánne rozhodlo nahliadnuť do budúcnosti. V prípadoch, keď som nepochyboval o dotyčnej osobe, že bude schopná trizvo prijať prípadnú ilúziu, podporil som ju v tom. Povedal som: „Pôjde tu o osobný rast a o skúsenosti, vďaka čomu sa naučíte náležite a múdro sa rozhodovať v prítomnosti. Ale budeme sa vyhýbať akýmkoľvek spomienkam (áno, spomienkam na budúcnosť!), víziám a súvislostiam so smrťou či vážnymi chorobami. Dobré? Pôjde nám len o poučenia.“ A dotyčná osoba musela mať vôľu ísť do toho. Terapeuticky sa to osvedčilo. Zistil som, že dané osoby sa potom skutočne rozumnejšie rozhodovali a volili si vždy tú lepšiu možnosť. Boli schopné zahľadiť sa na najbližšiu križovatku svojej životnej púte a položiť si otázku: „Čo sa stane, ak sa vydám touto cestou? Nebude lepšie vydať sa tou druhou?“ To značí, že neraz sa vízia budúcnosti môže osvedčiť ako reálna.

Prišiel som do styku aj s ľuďmi majúcimi jasnú predtuchu. Vďaka svojmu intuitívnemu (takzvanému prekognitívnemu) poznaniu vedia takíto ľudia pomerne presne, čo príde. Touto otázkou sa zaoberajú i vedci skúmajúci predsmrtné zážitky. Samotná schopnosť prekognitívneho poznania bola známa už v historických dobách. Stačí spomenúť homérovskú Kasandru (dcéra trójskeho kráľa), ktorej veštby sa síce do bodky plnili, hoci jej (v dôsledku kliatby) nik neveril.

Na základe skúsenosti s istou svojou pacientkou môžem tu demonštrovať silu aj úskalia predtúch. Dotyčnej žene sa zvyčajne snívalo o budúcnosti a jej sny sa často plnievali. Sen, ktorý ju priviedol ku mne, bol o hrozivej automobilovej nehode jej syna. Bol to živý sen, ako tvrdila. Všetko videla jasne a pochytila ju úplná panika, že jej syn určite takto zahynie. A pritom muž v jej sne bol celkom sivovlasý, kým jej dvadsaťpäťročný syn mal čierne vlasy.

„Nuž, pozrite sa,“ povedal som v akomsi náhlom osvietení,

lebo som si hneď spomenul práve na Catherine a nadobudol som istotu, že radím správne. „Viem, že sa vám splnilo veľa snov, to však nijako neznamená, že by sa musel splniť aj tento. Existujú predsa duchovia a nezáleží na tom, či ich voláme anjelmi, ochrancami, sprievodcami, alebo božskými poslami. Vo všetkých prípadoch ide o vyššie sily a vyššie vedomie, ktoré nás obklopuje. Môžu za nás orodovať a zasiahnuť do deja. V náboženstve sa to označuje ako Božie milosrdenstvo či zásah z vôle Božej. Modlite sa, vyžarujte svetlo viery a robte všetko tak, ako je pre vás prirodzené.“

Vzala moje slová doslovne, pozdvihla dušu k Bohu a meditovala, modlila sa za syna a opätovne si vyvolávala ten snový výjav. Nakoniec sa nehoda naozaj stala. Nebola však osudná. Predtucha nebola dôvodom na paniku. Jej syn síce naozaj utrpel zranenie hlavy, ale iba ľahké. Aj tak ho však celá táto udalosť tak traumatizovala, že keď mu doktori sňali z hlavy obvazy, vyšlo najavo, že vlasy mu celkom zosiveli.

Ešte pred pár mesiacmi som v prípadoch (pripomínam, že len veľmi zriedkavých) aplikovania progresnej terapie svojich pacientov zvyčajne posielal do budúcnosti ich prítomného života. Aj to som robil iba vtedy, keď som si bol absolútne istý, že pacient je duševne zrelý vyrovnáť sa s tým. Z výjavov, o ktorých potom pacienti rozprávali, som bol neraz zmätený nemenej ako oni sami.

Vlani na jar som mal na istej výletnej plavbe cyklus prednášok. Občas pri podobných vystúpeniach pre divákov predvádzam skupinovú hypnózu: pošlem divákov do minulých životov a potom ich opäť nechám precitnúť do prítomnosti. Jedni sa pekne a v náležitom čase vrátia do reálnej prítomnosti, iní zaspia a ďalšími hypnóza nijako nepohne. Vtedy na lodi sa istý divák menom Walter, inak bohatý muž a génius

na počítačový softvér, spontánne vydal do budúcnosti. A skočil o celé tisícročie dopredu, hoci nič také nemal v úmysle.

Prechádzal naprieč tmavými oblakmi a nakoniec sa ocitol v celkom odlišnom svete. Na niektoré územia, napríklad na Blízky východ a do severnej Afriky, nebolo dovolené vstupovať, možno pre radiačné zamorenie alebo nejakú epidémiu, ale zvyšok sveta bol pekný. Žilo na ňom oveľa menej ľudí – buď v dôsledku jadrovej katastrofy, alebo následkom moru, prípadne vplyvom zníženia pôrodnosti. Zostal v akejsi vidieckej krajine, takže o mestách nemohol vypovedať nič, ale pokiaľ išlo o ľudí, boli spokojní, šťastní, ba až blažení. Vravel, že na opísanie ich spôsobu života nemá tie správne slová. Udalosť, vinou ktorej sa počet obyvateľov sveta tak rapídne znížil, sa stala niekedy veľmi dávno. Ale to, čo videl, bola čistá idyla. Aký je rok, sa nedozvedel, istý si bol len tým, že od času, v ktorom momentálne žije, ubehlo vyše tisíc rokov.

Tento zážitok mu emocionálne veľmi prospel. Sám bol taký bohatý, že si mohol dovoliť rojiť o zmene sveta, ale zrazu pochopil, že také čosi nie je v silách jednotlivca. Existuje priveľa politikov, tvrdil, ktorí sú hluchí k ideám charity a globálnej zodpovednosti. Snaha urobiť svet lepším môže byť reálna len v prepojení s charitatívnym konaním, pre ktoré sa človek sám rozhodne. Keď sa vrátil do súčasného života, bolo mu trochu smutno za idylickou budúcnosťou. Alebo ho zarmútila hrozba nadchádzajúcej katastrofy, ktorej nevyhnutnosť si do istej miery uvedomuje takmer každý z nás.

Keď precitol z hypnózy, opisoval živé a pôsobivé výjavy i zažité pocity a vnemy. Práve vďaka tejto skutočnosti som dospel k názoru, že tu nie je v hre iba obrazotvornosť. Ja, ktorý som bol konečne svedkom toho, čo poznanie budúcnosti znamená, som bol ešte vzrušenejší ako on. Dospel som k záveru, že minulosť, prítomnosť a budúcnosť predstavujú jednotu, a tak to, čo sa stane v budúcnosti, môže mať vplyv

na prítomnosť podobne, ako ju má minulosť. Vtedy som si zaznamenal: „Ak to urobíme múdro, môžeme nahliadnuť do budúcnosti. Budúcnosť môže mať spätnú väzbu na prítomnosť, lebo nás podnecuje na lepšie voľby a rozhodnutia. A ak naše terajšie konanie vychádza zo spätnej väzby na budúcnosť, značí to, že ho môžeme meniť. Tým meníme aj svoje budúce skutky a dávame im pozitívnejšie smerovanie.“

Nože sa hlbšie zamyslime nad tým, čo to znamená. Obdobne, ako sme prežili neobmedzený počet životov v minulosti, prežijeme ich neobmedzený počet aj v budúcnosti. Na základe poznania toho, čo bolo, i toho, čo *bude*, môžeme byť schopní určovať budúcnosť sveta i *svoju vlastnú* budúcnosť. Koreluje to s dávny karmickým princípom *Ako zaseješ, tak budeš žať*. To značí, že rovnako ako lepšia sejba prinesie človeku lepšiu úrodu, bude aj jeho lepšia budúcnosť odmenou za lepšie skutky.

Odvtedy som progresnej terapii podrobil veľa ďalších svojich pacientov. Niektorí z nich nahliadli do budúcnosti vlastných životov, iní do budúcnosti ako takej, ďalej a globálnej. To, čo tam videli, sa dá vysvetliť rozlične: ako vedecká fantastika, naplnená túžba, obrazotvornosť. Ale nemožno vylúčiť ani realitu – to, že tam boli naozaj. Poznanie budúcnosti a jej ovplyvniteľnosti je pre človeka azda tým najväčším poznaním. Toto poznanie alebo aspoň jeho zlomok (ničím viac nateraz nedisponujem) bude na našej ceste k nesmrteľnosti determinovať naše ďalšie životy.

Budúcnosť vyrastá z minulosti. Tí z mojich pacientov, čo sa odhodlali na progresnú terapiu, sa do budúcnosti vybrali až po absolvovaní niekoľkých návratov do minulosti. Týmto výpravami si vydláždili cestu k lepšiemu chápaniu všetkých súvislostí a vďaka tomu sa v prítomnosti môžu lepšie rozhodovať.

Základné myšlienky tejto knihy sú: budúcnosť je tvárna a my sa v nej *ocitneme*. Lekcie života, ktoré si všetci musíme osvojiť, sú: schopnosť prežívať city a pocity iného (citové stotožnenie a súcť), empatia, odmietanie násilia a spiritualita. Práve o tom, že tieto humánne životné postoje sú zásadné, vás presvedčí táto kniha. Stane sa tak na základe ukážok najvypuklejších príkladov z okruhu mojich pacientov. K tomu pripájam aj zopár jednoduchých cvičení, ktoré naštartujú človeka na osvojovanie správnych postojov v spomínaných zásadných humanitných otázkach. Azda niektorí z vás už zažili návraty do minulosti. Nech vás však nermúti, ak to nemalo nijaký efekt. Až zvládnete ponúkané lekcie, bude váš budúci život šťastnejší, ľahší, citovo bohatší a naplnenejší. Ba čo viac, ak si správne postoje osvojíme všetci, sama budúcnosť bude lepšia pre celú ľudskú spoločnosť, keďže vedome alebo nevedomky sa všetci snažíme o dosiahnutie vrcholného cieľa. A tým cieľom je láska.

Nesmrtelnosť

Nesmrtelný je každý z nás.

Nemám tým na mysli nijaké generačne nadväzné prenášanie génov, presvedčení či spôsobov správania, hoci aj to, pochopiteľne, funguje. A nechcem povedať ani to, že by nás mali nejako prežiť naše diela – artefakty, nové postupy pri výrobe obuvi, prevratné idey či recepty na čučoriedkový koláč, hoci aj ony sa odovzdávajú z generácie na generáciu. Mám na mysli najdôležitejšiu zložku našej bytosti – dušu. Duša bude žiť večne.

Sigmund Freud vyslovil názor, že myseľ funguje na rozličných úrovniach. Jednu z nich označujeme ako nevedomie (používajú sa aj termíny podvedomie a nadvedomie). Na tejto úrovni si veci v pravom slova zmysle neuvedomujeme, ale tu sa ukladajú naše zážitky. Práve táto úroveň riadi naše konanie, zodpovedá zaň, za všetko naše myslenie a cítenie. S. Freud tvrdil, že len z pozície nevedomia sa o človeku možno dozvedieť, kto vlastne je. A až vtedy, keď to vieme, sme schopní liečiť ho. Niektorí sú toho názoru, že dušou je práve ono Freudom definované nevedomie. Aplikovaním hypnózy, regresnej aj progresnej inkarnačnej terapie (teda samoliečbou pacienta prostredníctvom minulých a budúcich životov) som dospel k záveru, že duša je nesmrtelná.

Som presvedčený, že dušu má každý z nás a že duša existuje

aj po fyzickej smrti človeka, pričom sa (vždy na prechodný čas) vracia na svet v inom tele, kde sa usiluje postúpiť na vyššiu úroveň. Pomerne často sa zvykne nastoľovať otázka: „Odkiaľ sa dnes berú duše pre toľkých, keďže na začiatku sveta bolo ľudí podstatne menej?“ Túto otázku mi už položilo viacero pacientov a všetkým som odpovedal rovnako: Zem nie je jediné miesto prebývania duší. Pre duše existuje veľa dimenzií a veľa úrovní vedomia. Nie je nijaký dôvod namýšľať si, že duše musia existovať výlučne tu. Energia je predsa neobmedzená. Toto tu je jedna z množstva „škôl“, ktoré musí duša absolvovať. Viacero pacientov mi už nadhodilo tému delenia či štiepenia duší na zložky, ktoré potom žijú simultánne. Nič také sa nedá dokázať empiricky, duša totiž nedisponuje ničím, čo by bolo nejakou obmenou DNA, fyzikálnej nositeľky genetickej informácie, akú opísali nositelia Nobelovej ceny James Watson a Francis Crick. Ale neoficiálnych dôkazov existuje až-až, a pokiaľ ide o mňa, pokladám ich za nevyvrátiteľné. Vlastne sa s nimi stretám prakticky denne odvtedy, čo mi moja pacientka Catherine poodhalila jeden svoj život v starovekom Egypte a vzápätí zasa život v Španielsku polovice 18. storočia.

A sú tu aj ďalší, napríklad Elizabeth a Pedro (píšem o nich v knihe *Only Love Is Real*), milenci v minulých životoch, ktorí sa dali dokopy aj v tomto. Reálnou postavou je aj Linda, postava z knihy *Through Time into Healing*, stáť v Škótsku, ktorá bola o niekoľko storočí neskôr vydatá v Taliansku za muža s dušou prináležiacou v čase jedného z jej ďalších životov (toho terajšieho) jej starému otcovi; ona sama sa staroby súčasného života dožila v Holandsku, kde si ju užíva dodnes v kruhu svojej veľkej milujúcej rodiny. A rovnako i Dan, Laura a Hope (hrdinovia mojej knihy *Messages from the Masters*). A nemôžem nespomenúť štyri tisícky ďalších (o niektorých som už písal, o väčšine však nie), ktorých

duše prešli viacerými minulými životmi a ich nesmrteľnú zložku si priniesli aj do svojho terajšieho života. (Viacerí z nich ovládajú napríklad cudzí jazyk svojho minulého života, pričom v tomto živote sa ho nikdy neučili. Tento fenomén sa označuje termínom xenoglosia a podáva pozoruhodný dôkaz autenticity spomienok dotyčného človeka.)

Keď si moji pacienti spomenuli na svoje predošlé životy, ich traumy, pre ktoré navštívili moju ambulanciu, sa hneď zmiernili a v niektorých prípadoch sa aj celkom rozplynuli. Postupne sa liečili, pretože uzdravenie, teda dosiahnutie duševnej rovnováhy, tu bolo pre dušu prvoradým cieľom.

Keby som bol svedkom takýchto prípadov iba ja, bol by dôvod domnievať sa, že blúznim alebo som prišiel o rozum. Ale veď budhisti aj hinduisti sa prípadmi reinkarnácie zaoberajú už celé tisícročia. Reinkarnácia sa spomína i v Biblii a kresťanstvo ju sprvoti tiež nevylučovalo. Jej cenzurovanie sa datuje až od rímskeho cisára Konštantína (4. storočie). Nebolo tabu ani v Ježišových časoch. Za „nového Eliáša“ (ten pravý, teda starozákonný prorok, žil o 9 storočí skôr) pokladali mnohí Židia Ježiša, resp. Jána Krstiteľa. Eliášov „návrat“ sa spomína i v evanjeliách. Pre židovský mysticismus bola reinkarnácia doktrínou a udržala sa až do začiatku 19. storočia.

Ďalšie tisícky minulých životov boli zaznamenané na hypnotických sedeniach u stovák ďalších psychoterapeutov. Viaceré minuloživotné zážitky sa potom historicky overovali. I ja sám som do detailov preskúmal vierohodnosť zaznamenaných epizód o minuloživotných zážitkoch Catherine a iných pacientov. Jednotlivosti aj detaily boli také presné, že sa nedali pripísať pamäti ani fantázii. Nemám už nijaké pochybnosti o reálnosti reinkarnácie. Naše duše žili pred nami a budú žiť aj po nás. A v tom spočíva naša nesmrteľnosť.